

Tengerészrevü

A filmen látható operatőr egy repülőtéren találkozik a »Tengerészrevü« főhősével, Szergej Csajkin matrózzal, aki sok-sok dallal, s szívében egy kis féltékenységgel utazik Moszkvába, a Világifjúsági Találkozóra. A sok-sok dalt a tengerészek ajkáról leste el, vagy maga szerezte — a féltékenység ördöge meg néhány nappal előbb a pályaudvaron szállta meg. Szerelme, Léna, akkor indult Moszkvába — de mással... Persze ennek is története van, s épp ez magyarázza Szergej féltékenységét. A fiatal matróz ugyanis kissé félénk a lányokkal szemben, s bár már két éve tetszik neki Léna, a tehetséges műgrónó, nem mert neki szólni, addig a bizonyos napig, mígnem egyszerre csak bemutatkozott és mindjárt meg is kérte a kezét. Léna azonban barátai szemeláttára kicsúfolta, s kosarat adott neki... És aztán ott a pályaudvaron, ugyancsak a tengerészek és a barátok szeme előtt egy másik fiúval szállt a kocsiba és azóta mindig felhős Csajkin matróz szemetája, meg homloka...

Csubarik operatőr minderről semmit sem tud. Ő, a mindig, és mindenkivel szemben szorgálatkés fiúról készíti filmfelvételt, amikor az egy gyerekes anyának segít beszállni a repülőgépre. Oly szépen sikerült jelenet az egész! A férfi karján egy gyerek, belecimpaszkodva az aszszony...

Néhány nappal később a moszkvai moziban épp ez a híradó készletti szakításra a néhány perccel előbb megbékélt, és lassan-lassan már valóban Szergej felé hajló Lénát — aki családos embernek véli lovagját és fut, menekül előle. Színházból, színházba, rendezvényről rendezvényre üldözik egymást — s közben végignézik a VIT legszebb műsorait. Végül is Léna egy bálterembe, a lányok báljára menekül, ahova elsősorban csak szoknyát viselőket engednek be. Szergej előtt azonban nincsen akadály. Lánynak öltözik, s véletlenül, épp a szemfüles operatőrrel a karján vonul be a bálra, ahol némi húza-vona után minden tiszt-

tázódik és a két szerelmes immár végleg egymásra talál...

A revüfilm értékét látványossága, gazdag kiállítás, zenéje, ötletei és a szereplők éneke, tánca és alakítása határozza meg, — s mindezek legjava részében a »Tengerészrevü« megfelel a követelményeknek.

A »Tengerészrevü« szerzőinek (Gradov, Minc, Pomjescsikov, Romanov) és rendezőjének (Ennyenszkij) érdeme, hogy a látványos kiállítást indokoltá, sőt dramaturgiaiailag nélkülözhetetlenné tudták tenni. Léna és Szergej szerelmének történetében a legdöntőbb állomás a Világifjúsági Találkozó, ahol harminc ország több ezer fiatal művésze mutatta meg a színpadokon, karneválokon, nemzeti műsorokon — »oroszlánkörmeit«. És ebben a még alig látott pazar körülmények és külsőségek között fellépő művészgárdában állja meg Szergej a helyét. Ő lesz a Moszkva-folyón rendezett »Tengerészrevü« sztárja, s művészete nemcsak a nézőket győzi és ragadja meg, hanem Lénát is.

Kár, hogy a film dalai (zeneszerző: O. Felcman) mind egy zenei formára készültek, s nem elég melódia-gazdagok. Maga a zene mégis szóragoztató — s ennek magyarázata az, hogy a legtöbb helyen a VIT műsorokban fellépő együttesek nemzeti dalait, népi zenéjét halljuk.

Szergej Csajkint *Gleb Romanov*, az ismert szovjet dalénekes alakítja, sok tehetséggel, ügyesen. Lenocskát *Bjesztajeva* játssza — s talán az ő helyzete a legnehezebb a filmben. Az írók gyakran hallgatásra, s a cselekmény menetében passzivitásra készítetik, noha a történet érzelmi szála körötte forog. Az operatőrt, aki az egész történetben ludas — *Kolin* formálja meg nagy kedvvel és színporkázó ötletességgel; míg az epizódisták közül kiemelkedik a már sok filmből ismert és kedvelt *Krjucskov* arany szívű fedélzetmestere. Dicséret illeti viszont a film operatőrijét, *Brovint*, aki, különösen a revüjelenetekben remekel.

FENYVES GYÖRGY